

Goedenmorgen, vrienden. *(een Apostel)*
Het is niet mijn gewoonte om zo op deze wijze een gehoor toe te spreken. Maar op verzoek van de leiding van deze groep wil ik dan toch trachten U deze morgen een kleine gedachte te geven over hetgeen heeft plaatsgevonden op dat Pinksterfeest, dat door de wereld in deze dagen weer wordt herdacht.

Ik geloof, dat de meesten Uwer, ja, de meeste mensen op aarde, niet in staat zijn zich van het werkelijk Pinksterfeest en al, wat er mee samenhangt, een reële voorstelling te maken. Over het algemeen gaat men uit van een wonderdadig gebeuren zonder meer. Toch zult U begrijpen, dat aan het wonder der talen, der welsprekendheid, heel wat meer verbonden was, dan ook de evangelisten U hebben kunnen beschrijven. U zult mij hopelijk vergeven, wanneer ik een deel van mijn betoog- voor zoover het oudheid betreft- in de ikvorm ga inkleden. Het is zo voor mij eenvoudiger deze oude dingen wederom tot mijn eigen wezen en bewustzijn volledig te laten doordringen.

Toen Jezus van ons was weggegaan, was het- althans voor mij maar waarschijnlijk' ook voor vele anderen- alsof onze eigen levenskracht mede verdwenen was. Hij was de kern geweest van al ons denken, ons werken en wij waren niet gewend om zonder hem ook maar één besluit te nemen. Niet dat wij te weinig wisten over zijn Christendom, over zijn leer. Integendeel, ik meen, dat ik- tezamen met twee anderen- de kern van deze leer mischien het best begrepen heb van allen, die Jezus' leer hebben leren kennen. Maar er is een heel verschil tussen het zelf dragen van aansprakelijkheid, het zelve verantwoordelijk zijn en het geleid worden door een Meester, van wiens wonderdadige krachten je dag in dag uit het bewijs krijgt. Vandaar de neerslachtingheid van de meesten van onze kleine groep. En toch zagen de leerlingen van de andere groepen naar ons op om leiding te krijgen.

Het is te danken geweest aan Simon Petrus met zijn eigenaardige oplossingen voor problemen- soms wel eens wat cru en wat bruta- dat wij besloten met deze leerlingen tezamen te komen. En ofschoon ge daarvan niet gehoord of gelezen zult hebben, was het de bedoeling om de band van de Christenheid, zo als die toen in zeer beperkte mate bestond, te verbreken en een ieder terug te zenden naar zijn eigen huis en zijn eigen geloof. Maar zelfs dat betekent een heel zware verantwoordelijkheid. Ik herinner mij dan ook, dat onze samenkomst onder de allerongunstigste voortekenen plaatsvond. Degenen, die kwamen, ach, die slopen eigenlijk langs de straten uit angst, dat iemand zou zien, waar ze heen gingen.

Het quorum hadden wij al lang, voordat de eigenlijke samenkomst zou beginnen, maar niemand wist zijn stem te verheffen, noch in gebed, noch om een woord te wisselen met zijn vrienden en medeleerlingen. Degeen, die het eerst het woord heeft genomen, was eigenaardig genoeg niet Petrus. Het was Andreas, zijn broeder, die ons zeide: "Het is moeilijk om zonder Meester verder te gaan met deze taak. Laat ons daarom bidden- ieder op zijne wijze- dat hij ons, die in zijn naam vergaderd zijn, toch nog licht en bewustzijn zal geven, zo als hij beloofde, voor hij van ons heenging."

Wij hebben gebeden, anders misschien, dan U het op het

ogenblik kent. Sommigen hebben luidkeels hun stem verheven, anderen zaten in zichzelf gekeerd ergens in een hoek. En het is op dat ogenblik geweest, dat ik persoonlijk een vreemde trilling in mijzelf gevoelde. Het was, alsof de hele wereld rond mij sidderde en ikzelf alleen maar, ja, rustig was zonder te weten waarom. En in deze afzondering schijn ik gesproken te hebben. Ik kan dit alleen nagaan, aan hetgeen ik later hieromtrent heb geleerd. Op dat ogenblik wist ik niet of ik sprak of slechts dacht, of misschien slechts droomde. Mijn woorden moeten ongeveer als volgt geweest zijn:

"Indien onze meester de Messias is- en dit geloof ik en weet ik in het diepst van mijn wezen-zo zal hij ons niet verlaten en zal hij ons de kracht geven om voort te gaan. Het heeft geen zin de taak, die hij ons heeft gegeven, terzijde te leggen." Daarna werd een gebed uitgesproken, dat nogal meeslepend moet zijn geweest.

U hebt nu een klein beeld van de sfeer en de toestand, die daar op deze morgen heersten. En ik wil nu ook trachten duidelijk te maken wat in feite daarbuiten is gebeurd, hoofdzakelijk in andere sferen.

Onze twijfel, ons ongeloof, ja, ons verwerpen zelfs van hetgeen wij zeker wisten, had zich als een grijsig lood rond ons gezet. Er kon geen enkele geestelijke kracht doorheen dringen en het was onmogelijk om ook maar éénogenblik buiten de beperking van het menselijk denken door te breken. Doch toen wij samenkwamen, was hier in ieder geval de wil om iets te doen. Dit betekent, dat de ruimte rond ons niet meer zo zwaar en vast was. Misschien is het beeld het best en het duidelijkst, wanneer ik U zeg, dat het was, of in het lood hier en daar kleine lichtpuntjes of sterren begonnen te gloeien. Het feit, dat wij baden-ondanks onze angst- bracht dit licht sterker op de voorgrond. Het moet voor een beschouwer uit de sferen zijn geweest, of er een nevel optrok en in dit optrekken ons voor het eerst weer de krachten konden bereiken, die wij in de nabijheid van de Meester zo vaak ervaren hadden. Mijn spreken was een eerste resultaat daarvan.

Ik heb de Meester altijd zeer lief gehad, ben hem zeer nabij geweest en voor mij begon hij in dit ogenblik van denken en van bidden te leven, zo intens als nooit te voren. Ik kan U niet vertellen, hoe. Ik zou zelfs in mijn eigen taal hiervoor geen woorden kunnen vinden. Het is een gevoel van eenheid, dat zonder rijm of reden je plotseling overweldigt. Ik geloof, dat daaruit de moed werd geboren, die mij na Andreas het woord deed grijpen en deed spreken, zo als ik gesproken heb. Wat ik zeide was uit mij zelf geboren. Maar de eenheid overvleugelde mij zo zeer, dat ik niet in staat was mij te realiseren, wat ik deed.

Anderen hebben ongetwijfeld dit ook aangevoeld. Want in Uw taal kan ik geen ander woord vinden voor wat wij ondergingen dan zinderende stilte. Het is een stilte als inde zomer, wanneer het graan rijp is, de zon schijnt en de lucht trilt en geen klank meer klinkt. Een middag tusschen de graanvelden, zo als de Meester ze zo gaarne had. Hoe het ook zij, deze stilte werd voor ons een kracht, een vreemde kracht. Het was, alsof die hele wereld veranderde. Wij zagen niets meer van onze omgeving, maar voelden ons omgeven door een sluier van gemengd goud en zilver; een heel fijne sluier, waar je doorheen kunt zien, maar

die toch het oog zozeer boeit, dat, wat er achter ligt, verborgen blijft.

In de sferen, zo heeft men mij verteld, was dit het ogenblik, dat de kracht niet alleen van de Meester, maar ook de kracht, die in onszelf sluimerde en die de Meester het Koninkrijk Gods noemde - rond ons werkzaam werd met volle kracht. Wij waren voor een ogenblik opgenomen, gebaad in een levend vuur, in een energie van een zoetheid, die boven alle beschrijving blijft. Op dat ogenblik vreesden wij niet meer. En ik weet, dat ikzelve neerviel en knielende bad tot mijn God, met een innigheid, alsof Hij vlak voor mij stond. Ik heb niet gebeden tot Jezus, maar ik had het gevoel, dat hij naast mij was en mét mij bad, zoals hij zo vaak deed, wanneer de avond viel. Anderen schijnen ongeveer hetzelfde te hebben doorgemaakt.

Hoe kan ik U beschrijven, wat er gebeurd is? Zintuigen en geestelijk bewustzijn aarzelen hier om iets definitief als waarheid te omschrijven. Denk niet aan een stormwind, zoals beschreven wordt. Dit is niet voldoende. Maar stel U voor, dat wij ledig waren en hongerig. Hongerig naar dat, wat wij misten, want de Meester was heengegaan. Stel U voor, dat alle weten in ons was uitgeblust en dat wij geen kennis meer over hadden. Stel U voor, dat de angst, die ons hierheen had gedreven, langzaam maar zeker gestorven was, totdat er niets meer was dan een verlangen naar licht, ja...naar de Meester! Zo waren wij. En ik weet niet hoelang het is geweest in de tijd. Petrus, die practicus was, heeft later geschat, dat dit ongeveer 3½ uur is geweest. Ik weet het niet. Het had een eeuwigheid kunnen zijn, het had ook een flits, een ogenblik kunnen zijn.

En toen voelden wij plotseling die kracht in ons komen. Het was net of alle krachten van het heelal voor een ogenblik in ons waren. En ieder heeft dat op zijn manier meegemaakt. Ikzelve heb daar misschien het eerste bewustzijn ervaren, dat mij later de groep deed verlaten om mijn eigen weg te gaan. Hoe het ook zij, op dat ogenblik waren wij één met Jezus, met de Meester, elk op zijn eigen manier. En in dit bewustzijn voelden wij, dat de taak, die hij ons had opgelegd, pas moest beginnen.

Aan de hand van hetgeen anderen mij gezegd hebben, o.a. Jacobus en Simon, weet ik, dat ieder van ons dit anders heeft ervaren. Jacobus voelde het als een noodzaak om te gaan en zieken te genezen.

Andreas voelde het als een noodzaak om het geheim van het leven, dat de Meester kende, te gaan openbaren.

Ik voor mij voelde eerder de kracht om het leed van de wereld te dragen. Ieder mens ervaart God op zijn wijze.

Het schijnt een van de leerlingen te zijn geweest, die een deur openstiet. Het waren betrekkelijk hoge poorten, hoge deuren, omdat grote lasten er door moesten worden binnengebracht. En dat felle zonlicht scheen ons allen als een plotseling uit ons naar buiten treden van wat wij hadden ervaren. Wij gingen in dit licht, alsof wij erdoor gedragen werden. En wij hebben gesproken niet slechts uit onszelf, maar uit het weten van de cosmos, dat in ons was neergelegd. Bij sommigen is het gestorven, bij anderen is het lang blijven bestaan.

Petrus verloor het, toen hij de noodzaak tot autoriteit zag en trachtte de eerste gemeente in Jeruzalem op te bouwen.

Anderen hebben het behouden tot het laatste ogenblik en ik prijs mij zalig, dat ik onder hen geweest ben.

Ik heb beloofd U te duiden of althans te trachten

te duiden, wat dit gebeuren geestelijk heeft betekend. Het licht, dat in ons was, moet wel altijd bestaan. Het is deel van de goddelijke glorie, het is de openbaring van het Koninkrijk Gods, maar door ons innig zoeken werden wij daarmede één. En het Koninkrijk Gods beheerst alle dingen. De wetenschap van de gehele aarde behoorde ons plotseling toe. De kennis van vreemde landen en vreemde talen, de kennis van verborgen schatten, van kruiden die genezing brengen, Het was, alsof de hele wereld in ons op dat ogenblik geopenbaard werd, doordat wij één waren met de kracht, die de kern van alle leven ook op deze wereld uitmaakt. En het is deze kennis geweest, die door ons geuit werd, niet als een vervreemding van de persoonlijkheid, als een buiten onszelf om spreken met hemelse stemmen, maar sprekende zoals de profeten, ervarende de toekomst en het verleden, ervarende al het bestaande en dan sprekende uit de zorg van je eigen hart, uit de wil van je persoonlijk streven. Doordat wij dit konden doen, werden wij gedragen door die kracht. Want wie één is met die kracht/in haar, verliest aan haar geen krachten, maar wordt versterkt buiten mate. Dit is voor ons de kracht geweest, die ons heeft doen doorgaan en velen heeft gebracht tot de dood, aan de martelpaal, het kruis, door het zwaard. Een kracht, omdat de eeuwigheid in ons sterker was geworden dan het verleden, verder doordrong in ons dan een toekomst ooit in het leven zou kunnen doordringen. / en werkt

Jezus' leer was altijd een leer van liefde, een leer van eenheid met het heelal. Dat is het, wat wij op Pinksteren hebben kunnen ervaren: hoe groot, hoe wondergroot de genegenheid is van God voor de schepping; hoe groot de liefde kan worden in een mens. Zo groot, dat hij alle mensheid, al het zijnde kan omvatten.

Wij hebben de wijsheid gedragen en de verantwoording, die met de wijsheid komt. Geestelijk gezien hebben wij afstand gedaan van onze stoffelijke rechten. Geestelijk gezien hadden wij ons overgeleverd aan een sfeer, die buiten het stoffelijke ligt. En slechts zij, die hebben getracht de stof terug te winnen, hebben dit Pinksterlicht verloren, hebben deze beleving teniet gedaan in de beperking van hun eigen denken en streven.

Zoals het eens was, is het nu nog. Door alle sferen en werelden heen is het goddelijke licht, is de ijle oneindigheid van de gouden sluier, waarin de Schepper Zich openbaart. Zich openbaart aan ons allen, indien wij wensen. Maar dan moeten wij eerst het loden grauw om ons weten te verdrijven: de wanhoop van zelfzucht, van genegenheid slechts voor onszelf en eigen bezit.

Wie de cosmos kan aanvaarden, wie met vol vertrouwen kan geloven in een cosmische God boven alle dingen, zal weten, wat het levende goud is, dat de mensheid Pinkstervuur noemt. Het is het kenteken van Gods koninklijke weg en Zijn eigen rijk.

Ik heb aan mijn belofte voldaan, tot U gesproken en gezegd, hoe het was. Anderen willen misschien voor U op deze morgen hun conclusies trekken over wat kan zijn. Ik weet slechts één ding: gehuld zijn in het goud van weten, van begrijpen, maar ook van de oneindigheid van Gods liefde is het enige ware geluk. En dit zullen allen ééns kunnen bereiken, indien zij willen. Zo heeft de Meester het geleerd, zo heeft de Schepper het gewild. Vrede zij met U.

Goeden morgen, vrienden.

Het is niet gebruikelijk, dat een gast zo zonder inleiding tot U komt. Maar de gastvrijheid vraagt, dat we de gast zijn eigen wil geven. En hij wilde U zeggen, wat Pinksteren is. Neemt U mij niet kwalijk, dat ik mijn deel van de tijd gebruik om te zeggen, waarom een nieuw Pinksteren nodig is. De derde spreker zal U dan misschien trachten aan te tonen, hoe dit nieuwe Pinksteren beleefd kan worden in het heden. Voor mij vandaag de taak te spreken over de noden van de wereld.

Wanneer wij de wereld rondzien, is ze allerwegen gehuld in strijd. En het vreemde is, dat deze strijd niet in de eerste plaats veroorzaakt wordt door het menselijk onrecht, de menselijke onrechtvaardigheid, de zelfzucht, het kolonialisme, het kapitalisme, e.d. Integendeel, er blijkt, dat deze strijd hoofdzakelijk voortvloeit uit het onbegrip, dat bestaat tusschen de mensen. Het is geen zelfzucht, die opstandelingen doet strijden in China, die mensen doet vechten voor een nieuwe vorm van bestel en bestuur in Algiers, die moeilijkheden veroorzaakt in Tunesië, die hernieuwd de strijd heeft doen uitbreken hier en daar in Korea. Het is geen haat tegen de mensheid, het is geen verblinding en zelfzucht, die overal revoluties doet rommelen in het zuiden van Amerika, en die zelfs in Noord-Amerika moeilijkheden begint te veroorzaken. Het is onbegrip. Onbegrip van de mensen voor elkaar.

Waar is het gouden vertrouwen van mensen, die hun woord houden ten koste van alles? Waar is begrip van eer, dat de mens liever doet sterven dan een gegeven woord te breken? Waar is het begrip van aansprakelijkheid, van verantwoordelijkheid, dat in de plaats treedt van alle wetten van moraal en van zedelijkheid, van sociaal bestel, e.d.? Het bewustzijn, dat je in feite je broeders hoeder bent? Waar- misschien bovenal wel- is het bewustzijn gebleven, dat de mens het alleen nooit kan redden, maar dat hij daarvoor hulp nodig heeft en steun? Dat hij niet alleen op de materie zich kan baseren en zich kan grondvesten, maar dat hij moet uitgrijpen naar hoge geestelijke kracht?

Het zijn deze dingen, die de wereld van vandaag kwellen. Het is het wantrouwen van mensen, die in hun verblinde angst beloften spreken, terwijl zij ze reeds verbroken hebben. Het is deze vreemde wilde angst, die de eenvoudige boer zijn akkers doet verlaten en naar de wapens grijpen, sluipende wordend tot een moordenaar, een verscheurend beest, dat gaat door de duisternis. Het is deze vreemde angst, die een strijd tusschen ideologieën veroorzaakt en die godsdiensten tegenover elkaar zet als bittere vijanden i.p.v. als dienaren van dezelfde God.

Wat de wereld nodig heeft is een nieuw bewustzijn en een nieuw inzicht. De behoefte aan een Pinksterfeest vandaag aan de dag is sterker dan ooit tevoren. Eens ging het er alleen om Jezus' leer op aarde te verkondigen, duidelijk te maken, dat hij leeft in de mensen.

Eens was het de innerlijke drijfveer van de mens zelve, die tot deze openbaring heeft gedreven. U hebt het zoeven kunnen horen. Maar hoe is het nu?

De mens is bang voor zijn God. Hij is bang voor een eeuwige rechtvaardigheid. De mens is bang voor alles, wat niet past in een sprookjesachtig geheel, dat hem een zelf-rechtvaardiging is geworden. Wanneer de stem der wijsheid probeert om het zien-

lijke en onzienlijke in een geheel te verenigen, te maken tot een weten, dat de gehele mensheid kan verlossen, dan is er niet slechts de gniffelende hoonlach, maar dan is er het intrigeren, het sluikse werken om te breken, wat gebouwd wordt. Want het zou het "ik" een te grote last geven, een te grote verantwoording. Het zou het "ik" stellen voor het probleem, dat het leven moet.

Wat wij nodig hebben is vertrouwen in onszelf en in God, dat mankeert in de wereld van vandaag. Waar is de mens, die de wereld durft ingaan met niets, zeggende: "Ik heb hier twee handen, ik heb hier gedachten gekregen, ik heb een geest in mij, ik zal vinden, wat voor mij goed is"? Men lacht misschien over de verhalen van de dolende ridders. Ik kan het mij voorstellen, want het past niet meer in deze tijd, het is zo melodramatisch, het is zo romantisch. Maar deze verhalen spreken van mensen, die de moed hebben uit te trekken. En die niet alleen uittrokken om het gekende gevaar te overwinnen met voldoende wapens, maar die ook het onbekende gevaar, de draak, de demon, de djin eenvoudig aanvaardden en overwonnen krachtens hun innerlijk, hun doorzettingsvermogen en hun beheersing van kracht.

Dat is heel wat anders dan een wereld, die overal roept om meer verzekeringen, om meer kinderbijslag, meer sociale rechten, om ...nu ja, alles, behalve een plicht. De ziekte van de wereld van vandaag en de nood van deze wereld die een Pinkstervuur tot de enige uitweg nog maakt, wil de mensheid geen zelfmoord bedrijven - dat is doodgewoon de lome laksheid, die weigert om zelfs voor het eigen "ik" enige verantwoording te dragen. Dat is het zich vastklampen aan allerhande kleinigheden en niet eens begrijpen, wat leven eigenlijk betekent. Dat is spréken over het Koninkrijk Gods en leven in de beperkte geldkelders van de Mammon. Zo staan de zaken er voor. Dit zijn de feiten.

O, we hebben ze meermalen verkondigd, maar laat ik er vandaag nog eens de nadruk op leggen. Wat zou stoffelijk noodzakelijk zijn, denkt U? Zuiver stoffelijk? Een wegvallen van wantrouwen, waardoor samenwerking mogelijk wordt. Het besef van de verantwoording, die men draagt voor de medemens, zodat er geen experimenten meer plaatsvinden, die de gehele wereld in gevaar brengen, omdat men meent, dat risico voor een kleine groep nog wel te dragen is. Het betekent de heiligheid van het leven zeer zeker beseffen, maar gelijktijdig begrijpen, dat het leven slechts een fase is, en dat slechts het geheel, de mensheid, het doel is en niet de eenling.

Noodzakelijk is het, dat de mens achter de versufte stompzinnigheid van eeuwig gemurmelde gebeden eindelijk eens gaat ontdekken, dat er wijsheid is en licht. De schatten van de wereld liggen voor U open. Overal is de kennis en de wijsheid van de oudheid en van de nieuwe tijden tezamen gevoegd tot een overweldigend beeld van wat alleen de stoffelijke schepping reeds inhoudt. Daarnaast kunt ge een panorama zien, uitgetekend in menselijke woorden, omvattend rijken van de geest, waarvan gij nu nog weigert te dromen. Mogelijkheden voor het bestaan van het "ik", zo groots, dat ge U afvraagt: "Zou ik zover kunnen komen?" Schatten van de eeuwigheid liggen over ^{de} wereld uitgestrooid. Voor de mens om ze op te rapen, wanneer hij de moed heeft. Wanneer hij de moed heeft om zelf te streven en zelf te denken. Wanneer hij de moed heeft alles een ogenblik terzijde te gooien en zelf op te stijgen tot de lichtende kracht.

Ja, dat zijn de mogelijkheden, vrienden. Mogelijkheden, die niet alleen niet gebruikt worden, maar die bespot worden. Wanneer een mens vandaag aan de dag zoekt naar een beter inzicht, dan is hij geëxalteerd. Wanneer een mens vandaag aan de dag zoekt naar vrede, dan is hij - naar gelang het land, waarin hij leeft - een slaaf van de kapitalisten of een communistische verrader. Wanneer een mens vandaag aan de dag streeft naar een kracht, die de verantwoording durft dragen voor de gemeenschap, dan deugthij niet, dan is hij een fascist, een dictator in de dop. En men vergeet, dat hij alleen tracht een verantwoording te dragen, die anderen steeds mijden.

Laten wij eens eerlijk zijn: Er moet veel veranderen in deze wereld, wil er een nieuw Pinkstervuur mogelijk zijn; wil datgene, waarover U zoëven hebt gehoord, herleven in de harten van de mensen. En juist om U een beeld te geven, niet alleen van Pinksteren in het verleden maar ook van Pinksteren in het heden, heeft onze groep een andere gastspreker gevraagd, die behorende tot een groep, die op aarde zeer groot en belangrijk werk verricht - U zal trachten te vertellen, wat de wegen van deze tijd zijn en hoe het Pinksterfeest van heden voor U werkelijkheid kan worden. Ik vraag dan ook voor hem Uw aandacht en ik hoop, dat U dit niet alleen wilt beschouwen als een wijding maar vooral als iets, wat lering kan betekenen. Verder wens ik U dan- ondanks alle wolken- een zonnig en aangenaam Pinksterfeest.

- - - - -

Goedenmorgen Dames en Heren. *Lid van de Witte Broederschap*

Het vraagstuk, dat ik heden voor U wil trachten te belichten, houdt in: de weg van de mens tot het geestelijk licht en zijn werken uit dit licht op aarde. Lange tijd heeft de mensheid gemeend, dat geloof alléén voldoende is om daardoor te kunnen komen tot een nieuw bewustzijn, een zaligheid, een verheffing boven alle tijden. Maar geloof alléén is niet voldoende in een wereld, die zoveel kennis in zich draagt. Er mag worden gesteld, dat voor de bewustwording op deze wereld en de beleving van de goddelijke Kracht in deze wereld in de eerste plaats dus ook kennis een vereiste is.

Deze kennis behoeft zeker niet ver te gaan. Zij behoeft niet alle punten van Uw eigen leven te omvatten. Wel daarentegen behoort zij althans datgene, wat Uw leven beroert, te kennen en te beschouwen. Niet uit een dogmatisch standpunt, maar trachtend daarover te weten, wat ieder daarvan ooit heeft gedacht, wat ieder daarvan ooit heeft geschreven. Door deze kennis zult gij een beeld krijgen van Uzelf en Uw wereld en doet gij de eerste passen op het moeizame pad der zelfkennis.

De mens, die zichzelf bedriegt, zichzelf voorgoochelt iets te zijn en te betekenen, terwijl hij aarzelt, wanneer de eis gesteld wordt daaraan tegemoet te komen, die mens gaat onder in deze wereld en zal nog lange tijd moeten leven, voor hij tot bewustzijn kan komen.

De weg, die het simpelst gevolgd kan worden om dit Pinksterfeest- of beter gezegd de eenheid met de lichtende Kracht, die de wereld in stand houdt - voor zich te bereiken, kan kort als volgt worden neergelegd:

Tracht Uzelve zo eerlijk mogelijk te beschouwen. Neem

geen verplichtingen op U, waaraan gij toch niet kunt voldoen. Maar tracht, waar U de mogelijkheid is gegeven, Uw medemens te dienen. Beschouw Uzelve nooit als staande boven of onder de mensheid, maar weet, dat ge déél daarvan zijt. In Uw dienen van de mensheid moet gij U steeds realiseren, dat andere krachten met U zijn.

Indien gij geloven kunt in een God, bid tot die God. Niet, dat Hij U moge verheffen of bevrijden, maar opdat Hij U de kracht geve te leven, zoals Hij dat wenst.

Indien gij een ogenblik van rust kunt vinden, laat deze rust geen verslapping en geen wegdommelen zijn. Alle rust voor de mens moet beheersing zijn. Leer Uw adem te beheersen en Uw harteklop, leer meester te zijn over Uzelf en zelfs over Uw gevoelens. Dit meesterschap is een machtig werktuig tot bewustwording en om dienst te kunnen bewijzen aan de wereld.

Verder zult ge moeten leren, wat esoterie betekent. Ge zult het moeizame pad moeten gaan, waarbij de mens in zich verschillende voertuigen en krachten erkent en op de duur zich realiseert verbonden te zijn met verschillende werelden. Wie ernstig streeft kan althans tot een aanvaarding hiervan komen. Alle aanvaarding is het begin der beleving.

Vraag Uzelve nooit af, wat de menselijke wetten zijn, maar vraag U af, wat de eeuwige wet is, die in U leeft. Handel daarnaar.

Besef, dat het lijden der mensheid onbelangrijk is in de eeuwigheid. Het lijden is slechts dan belangrijk voor U, indien gij het middel kunt zijn om dit lijden te milderen of te voorkomen. Wanneer lijden noodzakelijk is, bedenk, dat het beter is, dat gij wetende dit lijden draagt, dan dat een onbewuste daaraan ten onder gaat.

Leer geen eisen aan Uw omgeving te stellen noch aan de mensheid. Die eisen stelt God. Die eisen zijn vastgelegd in cosmische wetten.

Naarmate wij meer bewust worden is het meer onze taak te helpen, te dragen en te genezen. Niet te oordelen; zelfs niet te onderwijzen. Indien het U gegeven is een medemens iets te doen zien van de werkelijkheid, beschouw U niet als zijn leermeester, maar erken Uzelf in hem. Op deze wijze zal Uw bewustzijn vergroot worden en zult ge de ander kunnen geven, wat het kostbaarste in Uzelf is.

Wanneer ge het woord "liefde" hoort, vooral goddelijke liefde, tracht dit dan niet te interpreteren als een mens. Tracht het niet te ondergaan als een strijdigheid met lijden. Maar tracht het te beseffen als een kostbaar leven in U, dat U in stand houdt.

Waar gij iemand ontmoet, die streeft tot welzijn van de wereld, streef met die mens, met die geest. Wees niet doof voor de krachten uit andere werelden. Luister naar hun stem, maar leef Uw eigen leven op Uw eigen wereld.

Wie zo handelt, verdrijft alle beneveling en sluiering die normalerwijze de mens ongevoelig maken voor de werkelijkheid, die rond hem bestaat.

Zo kunt ge deel hebben aan het licht en de lichtende Kracht. Zo kunt ge deel hebben aan de werkelijkheid zelve, die in U tot een stuwung wordt en een weten. Dan zult ge weten, waarom een Witte Broederschap werkt en hoe. Dan zult ge weten, hoe Gods kracht werkt en hoe. Dan zult ge weten déél te zijn van Gods kracht en- daaruit puttende-Uzelf verwerkelyken als deel van Zijn wezen.

Mijn voorgangers spraken over de gouden schemering. De gouden schemering is slechts een begin. Want er komt een ogenblik, dat gyzelf wordt opgenomen indit licht en één zift met dit licht. En zelfs dit is voor de mens te bereiken.

Een hernieuwd Pinksterfeest op aarde kan bereikt worden door eerlijkheid tegenover het licht: het dragen van de verantwoordelijkheid, niet slechts voor zichzelf, maar voor anderen, wanneer deze U wordt opgelegd; het leven naar de ingelegde wetten; het begrijpen van al, wat U wordt gegeven; opdat in weten en kennen het ontwaken van de goddelijke Kracht in U mogelijk is.

Dat is alles, wat ik U te zeggen heb. Ik laat het woord aan één van de sprekers van Uw eigen groep.

- - - - -

Goeden morgen, vrienden. *(het Pastoorje)*

Het is natuurlijk erg brutaal, dat ik na al de ----- laten we zeggen hoge Curie der geest, nu ook nog even een slotwoord kom zeggen.

Maar weet U, er zijn van die punten, daarvoor moet je misschien wat simpel zijn om ze te begrijpen.

Weet U, wanneer ik vroeger over Jezus' leven las en dacht, dan zei ik altijd: "Hoezeer moet deze mens, deze kracht, ja, God zelve, de wereld hebben liefgehad om dit mogelijk te maken." En als ik las van het Pinksterfeest, dan gaf ik natuurlijk een preek aan mijn gelovigen volgens de geijkte termen, maar voor mijzelf zei ik: "Hoezeer moet God een mens liefhebben, die naar Hem streeft, wanneer Hij zoveel kracht geeft en zoveel wonderen doet."

En nu mag men bitter spreken over het heden, mag men U zeggen, dat u eigenlijk niet helemaal deugt en dat U dom bent, maar ik zou zeggen: Trek je er niets van aan. Want er is één ding machtiger dan al die kennis en dat is Gods liefde. Wanneer wij die aanvaarden, wanneer wij God voortdurend in ons durven meedragen als een licht, als een geloof, dat aanvult, waar wij falen, och, vrienden, dan zal het ons wèlgaan. Dan zal het ons heus wèlgaan, want God laat toch werkelijk niemand in de steek. En dan kan het voor U een grote ramp lijken, wanneer ze roepen: "de wereld vergaat." Maar ik zou mij kunnen voorstellen, dat de mens, die werkelijk gelooft in de goddelijke liefde, hierop zou wachten met het gevoel van een kind, dat met vacantie gaat.

Weet U, "God" is zo'n groot woord. Maar dat licht van Hem, dat leven, dat is er dan toch maar. Als je daaraan nu maar durft vasthouden, daarop durft vertrouwen, wat hindert het je dan, hóé God je helpt! Natuurlijk, het is mooi om een dienaar te zijn van Hem, bezièld met Zijn kracht. Maar wanneer dat nu niet kan, dan behoeven wij toch niet te treuren. Want dan kunnen wij in ieder geval behoren tot hen, die Hij in Zijn grote liefde en almacht dient, opdat zij tot bewustzijn komen.

Voor mij is Pinksteren niet alleen maar een vermaan. Het is eerder een belofte van God, dat Hij ons niet in de steek laat. Nooit, wat er ook gebeurt! Het is a.h.w. in de geschiedenis van het Christendom een teken van Gods liefde, die elke

grens teniet zal doen. Die geen dood zal laten gelden als scheiding, die geen schuld tot een eeuwige verwerping zal laten leiden, omdat Hij ons allen Zijn licht geeft. Zodat, wanneer wij angstig vragen: "God, help!" wij Zijn licht krijgen.

Dat is dan geen meesterschap over werelden. Maar het is misschien een stem, die ons leidt; het is een geest, die ons troost; een weten, dat van binnen opvlamt; een woord, dat uit de oneindigheid plotseling gesproken wordt door jezelf en daardoor iets geeft aan de wereld.

Vrienden, ons Pinksterfeest is eigenlijk Gods liefdefeest, dat òn in het klein, òn in het grote ons allen vereent binnen Zijn Wezen. Daarom zou ik met een heel klein coupletje willen sluiten. Het is maar amateurgeknutsel, hoor; dus verwacht er niet te veel van. Maar misschien, dat ik daarmee zeggen kan, hoe ik Gods liefde zie en dus ook Pinksteren.

God wekt ons met der vogelen stem en doet ons gaan met
zonnlicht
als steun, om te vervullen dagelijkse plicht
en al, wat tot het leven wel behoort.

Hy legt ons te rusten met het avondrood,
en zijn wij vermoeid, Zijn koele hand troost ons met de
dood,
die rust is en hernieuwd beleven.

Zijn liefde is het, die het bestaan tezamen heeft ge-
weven met al,
wat er bestaat op aard' en wat er leeft in het Al.

Hij is het, Die ons voortgeleidt;
een wijl misschien van vrienden scheidt,
maar toch weer tot hen voert ten laatste.
Omdat in Zijn liefdekraft

Hij niet kan rusten, vóór Hij ons tot in Zijn wezen heeft
gebracht.

En durven wij aanvaarden onbevreesd al wat Zijn grootse
kracht ons geeft,
dan wordt het ons een Pinksterfeest, waarin een eeuwig
weten langzaam zweeft
en wordt tot woord en menselijk zijn,
waarin Zijn kracht het wonder doet, dat wegneemt alle pijn
van het bestaan en toont hoe- déél van Hem, bewust- wij
verder moeten gaan.

Zo. voel ik het. Altijd met ons. Wanneer het nodig is kracht
in ons. En wanneer wij zoeken naar Hem, een weten en licht,
dat ons deel maakt voor eeuwig van Zijn wezen, Zijn grootheid
en rijk; maar bovenal ons altijd bewust maakt van de liefde,
waarmee Hij ons geschapen heeft en in stand houdt.

En nu de eenvoud ook het woord heeft gehad, vrienden,
wordt het tijd, dat Uzelf het woord weer neemt in het leven,
met- naar ik hoop- een heel klein beetje vertrouwen in die
grote God, Die zo alle sferen ook tot U zendt om te helpen;
met een heel klein beetje zekerheid, omdat U weet, dat Hij Zich
ook voor U zal openbaren, eens, wanneer gij daarvoor rijp zijt.

Dan blijft mij niets anders over dan U toe te wensen een
gezegende, een gelukkige, een vredige huisgang en licht voor
alle dagen, die moeilijk zijn. Goeden middag.